

Децата в сърцето на нашата планета

*Светлана Ганчева Досева,
учител в Детска градина „Вержин и Хаик Папазян”, гр. Сливен,*

Пристъпвам аз на прага в стаята просторна и чувам обичаен шум на кубчета, камиони и колички. Наближавам с трепет, сякаш нещо важно ще се случи... и ето чувам вик - като вулкан изригнал.

Децата!

Всички са около мен – и викат, и се блъскат, като ме обгръщат:

- Госпожо, аз съм тук!
- Аз имам нова фиба!
- Васил ме блъсна, а Бояна ме нервира.

И почва се... Разрешаването на проблема.

Децата!

Те са там и чакат важните уроци на живота: смислени, съдбоносни, как да правиш своя избор. Да си честен, май сега не е на мода...

- Бъдете мъдри. Аз това ви пожелавам.

Погледа си аз обръщам, навън е по-различно: виждам хора, някои от мъквата сломени, други радостни или объркани, или с грижи земни.

И те били са малки като тези.

Казвам си:

- Кой сега да ги упъти? Има ли за тях учител?

Някой, който стъпките да направлява. Някой, който падайки – да те обгърне и с поглед нежен да те гали, наблюдава.